

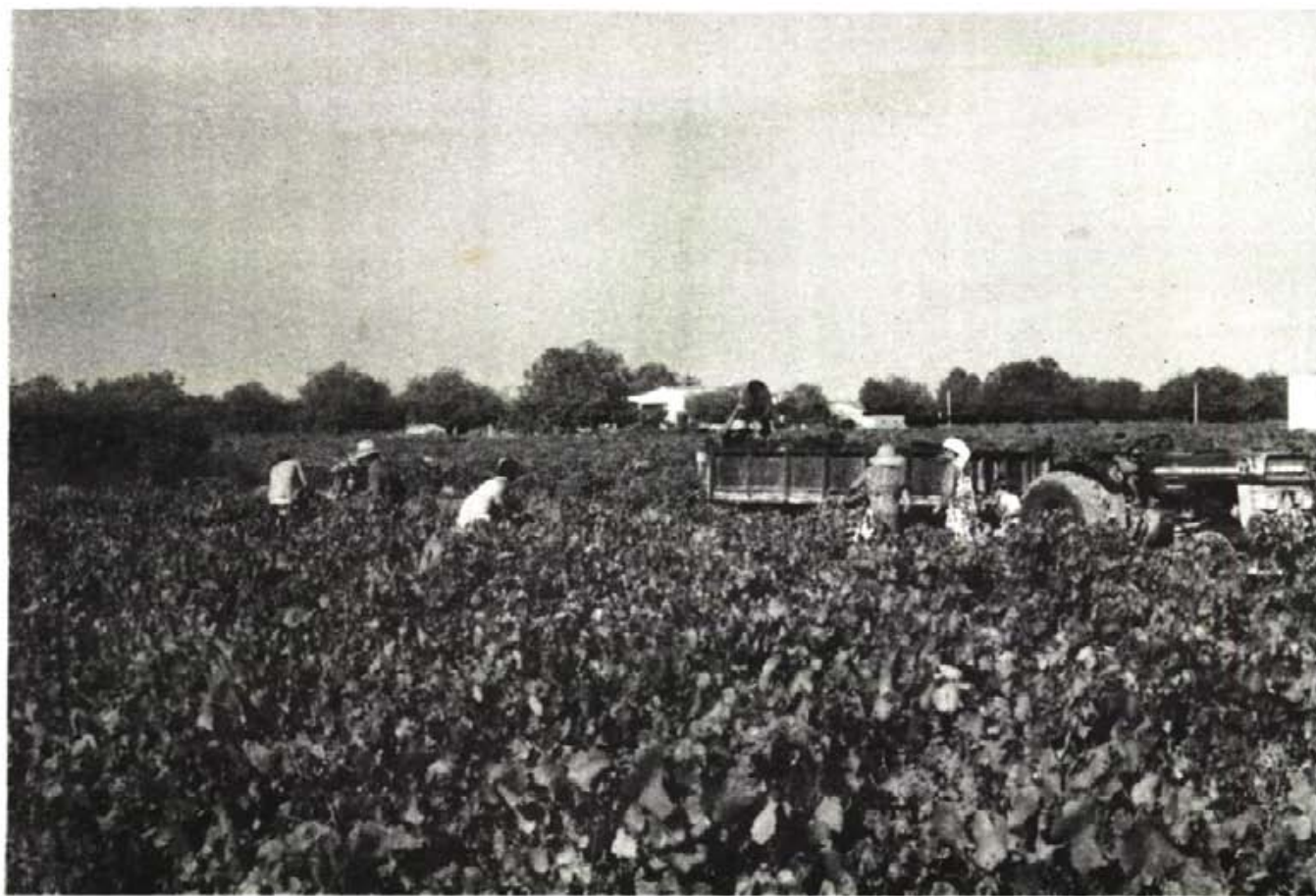
SANTA BÀRBARA

full parroquial

VILA FRANCA DE BONANY

Dip. Leg. 26-1980. núm. 38 OCTUBRE 1983

Temps de vermar....

amb una foto ben d'avui,
i una cançó i uns acudits de temps enrere.

VEREMA EN TEMPS AIXUT, I COLLIRÀS VI PUR.

"VENIM DE SA VERMADA, PER AIXÒ TENIM POCS JOCS;
ES RAÏMS SÓN PETITS I POCS, I MALA NIT QUE HEM PASSADA"

LA TAULA QUE NO TÉ PA, FA PLORAR;

LA TAULA QUE NO TÈ VI, FA PATIR.

HA FET UN ANY

El passat dia quinze d'agost, va fer un any que el nostre amic Pere ens va deixar per anar-se'n a les terres del Perú. La seva fuga fou un poc estranya ja que havia d'estar amb nosaltres el manco quatre anys més. Això vol dir que, per motius desconeguts se'n va anar abans.

Si recordam els que abans havien estat aquí, com són: D. Miquel Siquier, D. Joan Ferrer, D. Antoni Obrador i D. Joan Martorell, tots ells, un temps abans, ja se sabia quan i perquè ens deixaven. En cavi no fou així en el cas del nostre amic Pere.

Però no és aquest el motiu d'aquestes retxes, sinó recordar el temps que va estar entre nosaltres. Ell era com una clavaguera que admetia tota casta de marginats, despreciats, necessitats. La seva porta estava sempre oberta per a qualsevol que volgués la seva ajuda: els nins tenien la seva carícia, els adults el seu consell, els majors la seva escomesa i entrega.

Va fer possible que el poble pensàs, que el que estava cec hi ves, el mut parlàs, el sord hi sentís. Ell va fer moltes de coses que seria llarg de contar i, endemés, no seria prudent a lo millor dir-les totes.

Però sí que en tenim que no es poden amagar. Es pot dir que al mateix moment d'arribar es posar a treballar per al bé del poble, amb bé de tots. Podem enumerar, entre altres: arreglar la rectoria, el parc i jardins dels voltants de l'església; promogué l'Escola de Mallorquí, impulsar fort al grup Sa Paparra, el full Santa Bàrbara, i moltes altres coses que, com deia abans, seria molt llarg enumerar.

Per això voldríem recordar la seva estada entre nosaltres, malgrat la seva fuga. Gràcies a la feina de D. Miquel podran esser possibles les coses que deixà sense acabar el nostre amic Pere.

Aquest escrit sols vol esser un petit homanatge, ja que el temps que estigué entre nosaltres fou pare, germà i amic. Te recordam, Pere!

Un que firma: "S' Afegitó"

QÜESTIONS DE SALUT RESTRENYEMENT.

El mes passat parlàvem de la importància de l'alimentació per curar una diarrea.

Avui, vos diré que per curar, o al manco millorar, un estrenyement, també és molt important una alimentació adequada, endemés d'uns hàbits convenients.

Així doncs, és aconsellable:

- Fer exercici físic amb regularitat.

- Consumir molts de líquids

- Al matí, berenar de fruita fresca, sense pelar, o confitura de prunes i també cafè.

- A migdia prendre verdures, crues o cuites, pa integral, fruita fresca i seca (nous, cacauets). Les prunes són la fruita més laxat, juntament amb les figues. No convé menjar molta de carn.

El menjar que es recomana per curar una diarrea, en cas d'estrenyement, esdevé contrari del tot.

Així doncs, evita el pa torrat, plàtano, llimona, arròs bullit....

Menjau a poc a poc, i roegau bé.

No vos aguanteu mai les ganes d'anar al lloc comú. També és important que, si no se'n tenen ganes, s'hi vagi una estoneta cada dia, si pot esser, sempre a la mateixa hora.

No prengueu mai laxants sense consultar amb un metge.

*Montserrat Sauledu Parés
metge de Vilafranca.*

Editorial

PARLAM MALLORQUÍ, PER QUÈ NO ESCRIURE-HI?

Moltes vegades la por a fer el ridícul ens priva d'expressar la nostra opinió sobre temes dels que en tenim idea pròpia, i ens enfonsa dins l'avenc de la deixadesa i la inactivitat mental. Pensam que, perquè no hem anat a la Universitat, no som qui per a manifestar els nostres pensaments en veu alta i de la millor manera que ho sabem fer.

El que passa, molt sovint, és que no sabem traduir del pensament a la paraula o a l'escriptura allò que ens bull dins el cervell. Sí, aquest és el mal, i, coneixent-lo, hem de procurar exhaurir-lo d'arrel. Per això el primer que hem de fer és cercar la font d'on ens ve el mal. Crec que no fa falta esser molt espavilats per veure que no és bo per a ningú haver de pensar en un idioma i haver-se d'expressar en un altre, que no és el seu. Això és precisament el que hem hagut de fer els mallorquins, ja que mai ens ensenyaren a llegir i escriure la nostra llengua.

La situació, emperò, ha canviat, i ara sí, ja s'ensenya el mallorquí als al.lots de les escoles. Però, i nosaltres?, els qui ja no anam a escola?

Deixar d'anar a escola no implica desentendre's de la cultura, ni trencar el desenvolupament intel·lectual de la persona. A més, pens que a pocs els interessa esmicolar massa en l'estudi del català, però sí són molts als qui agradaria a l'hora d'escriure al pare, a la mare, a l'al.lota... que estan lluny, poder-ho fer de la manera que ho feim quan parlem amb ells en tenir-los a ca nostra.

Idò no cregueu que sigui tan mal de fer. Just es necessita una mica de voluntat. Qui vulgui anar a escola, millor, però qui no vulgui, o no pugui anar-hi, que llesqui qualche poquet, i en haver d'escriure que que ho faci en mallorquí, sense por, que ningú neix ensenyat.

MOVIMENT DEMOGRÀFIC

NAIXEMENTS:

Bàrbara Garí Gayà
*Filla de Bernat i
Maria.*

Mateu Jaume Roig
*Fils de Miquel i
Margalida.*

Aquest mes no hi
ha hagut ni nocces
ni cap defunció.

L'ESTRELLA

DE L'AUBA

L'estrella més pura
poruga ja guaita,
tremola agradosa
dellà la muntanya.

Ben haja l'estrella
l'estrella de l'auba!

Els galls que dormien
davall ses porxades,
¿què és lo que ara veuen
que tant i tant canten?

N'han vist que ix
l'estrella,
l'estrella de l'auba.

Cansats se condormen
malalts i malaltes,
i alegres somien
visions d'esperança;
que el mal i la fosca
defugen de l'auba.

Estrella que et mostres
quan fugen les altres,
¿per què em deixondeixes
tan de matinada?

En lletres que lluen
respon l'estel d'auba:

Amic, aprofita
la vida que passa;
de fosca nasquérem,
la llum ens aguarda;
del sol de la glòria
la vida n'és l'auba.

Marian Aguiló i Fuster.

INFORMACIÓ MUNICIPAL

Aquest passat mes de Setembre, la nostra Corporació Municipal va celebrar un Ple ordinari, i també es va reunir una vegada la Permanent.

Del tauló d'anunciis de la Casa de la Vila recollim i oferim als nostres lectors els principals acords exposats al públic.

PLE DEL DIA 5

Abans d'aprovar el borrador de l'acta del Ple anterior, es varen demanar dues rectificacions. Una feia referència a la no actuació d'"Aires Vilafranquins". L'altra a l'"Associació de Cavallistes".

Entrant a l'orde del dia, s'examinaren i discutiren aquests punts:

Compte general del Pressupost de l'any 1982.

Compte general del Pressupost extraordinari del 1978.

Compte general del Pressupost d'Inversions del 1981.

Compte de l'Administració del Patrimoni, any 1982.

Aquests quatre primers punts foren aprovats (aprovació que, cada vegada, el Batle va fer constar que era provisional) amb sis vots a favor i quatre en contra.

El punt següent feia referència a l'aprovació d'un "trieniu" a favor de la Secretària de la Corporació. Quedà aprovat també amb sis vots a favor i quatre en contra.

El Pla d'Obres i Serveis, per a l'any 1983, després de tractar els seus diversos aspectes, passà a votació i obtengué cinc vots al seu favor i també altres cinc en contra.

Asfaltar el camí de Sa Vinya Nova, va quedar decidit per unanimitat.

La Cambra Agrària subvencionarà amb 630.000 pessetes l'asfaltat del dit camí de Sa Vinya Nova, sempre que la Corporació també hi aportï a la financiació de l'obra. Acceptat per unanimitat.

Un altre punt es referia a la comunicació del Consell Insular de Mallorca sobre un Pla adicional d'obres per a 1983. També per unanimitat s'acordà sol·licitar la quantitat d'un milió de pessetes, destinades a l'esfaltat del citat camí de Sa Vinya Nova.

El darrer punt de l'orde del dia proposava l'aprovació inicial de les Normes Subsidiàries, encara en procés d'elaboració. El resultat de la votació fou així: Cinc vots a favor. Quatre en contra. Una abstenció.

PERMANENT DE DIA 19

El borrador de l'acta de la sessió anterior, després de la discussió d'un dels seus punts, resultà aprovada finalment amb quatre vots a favor i un en contra.

Per unanimitat s'acordà una llicència per obres de reforma.

Un relació de factures, que pugen en total a la quantitat de 180.000 pessetes, foren aprovades per unanimitat, manco una que sols aconseguir quatre vots al seu favor i un en contra.

CONTRIBUCIONS

El mes passat, pentura amb un poc de massar frissor, publicàvem la nota que ara repetirem:

"S'acosta el temps de pagar "sa contribució". Els cobradors vendran a la Vila (a s'Ajuntament, des de les vuit del matí fins a les dues), els dies 27 i 28 d'octubre.

Enguany no es podran pagar aquí les contribucions de les finques situades a altres termes municipals. Haurem d'anar als pobles veïnats o a la oficina zonal de Manacor".

notícies fresques

EXCURSIÓ

El grup excursionista de la Vila, amb tots els qui s'hi vulguin afegir, anirà a Cala Castell el diumenge dia 9 d'octubre.

La partida, de Sa Plaça de s'Estany, serà a les vuit del matí.

Apunteu-vos, abans de dia 6, a La Caixa o el Cafè Amengual.

BALL DE BOT

Dissabte, dia 8 d'octubre, començaran les activitats de l'Escola de Ball de Bot, a càrrec de Biel Frontera, juntament amb Madò Ballarina.

Horari: de 6 a 7,30 de l'horabaixa cada dissabte a ca Ses Monges.

CATEQUESI

Aquesta mateixa setmana ha començat la Catequesi pels al.lots.

Els dilluns, a les 5,30 de l'horabaixa, pels més petits: des dels 6 anys fins que ja han fet la primera comunió. (Recordau que abans de començar a combregar al manco han d'haver anat dos anys a catequesi).

Els dimecres, també a les 5,30, pels qui ja han començat a combregar fins als 13 anys.

PRIMERES COMUNIONS

Durant el mes de novembre seran convocats a una reunió els pares i mares dels al.lots que volen fer la primera comunió a l'acabament d'aquest curs.

Es hora de que els pares s'ho pensin, i ho decideixin prest, per així poder anar preparant els al.lots sense frissar.

ESCOLA DE MALLORQUÍ

Quan aquest número surti al carrer, haurà començat el curs a l'Escola de Mallorquí. Però encara hi sou a temps si no poguereu la primera setmana.

Tant per al primer com per al segon curs, els dies d'Escola seran els dimarts i dijous, a les 8,30.

DIA PENITÈNCIAL

Abans de la festa de Tots Sants, com cada any, la Parròquia dedicarà un dia complet al sagrament de la Penitència, o sagrament de la Reconciliació. Aquest dia serà el divendres dia 28.

HEM SENTIT CONTAR...

Una vegada, va anar un inspector a visitar una escola. El Director li anava presentant els nins: An aquest li diuen: Toni; aquest nom Pepe; aquest altre Joan; i així, els anomenava tots. Amb això s'inspector se gira i en veu un que jugava per allà; el crida i li diu: "Oye niño, y tú como te llamas?". ¿En mallorquí o en castellà?

=====

Tot lo de Déu és un misteri
que tu, germà, no entendràs,
el Senyor va dir: NO MATARAS,
però no digué: POSARAS MISERIA!

HISTÒRIES DEL TEMPS DE LA FAM

Després d'aquella guerra que hi hagué a Espanya que enfrontà a germans contra germans, tot per culpa de la punyetera violència i dels que sembla que disfruten de practicar-la, conten els vells amb memòria, que no són tots, però són més dels qui vos pensau, sí, després, la postguerra fou tant o més esgarriadora que la mateixa guerra. La gent ja no es moria a les trinxeres, esmicolada, esclafida pel foc i la metralla, però, els ròsecs, l'angúnia, la mala nutrició, la melancònia dels exilats, que es morien de tristor, com els canaris, (eh, Antoni Machado?), la manca dels més mínims servicis de salut, i quan l'assistència social era ben dirigida als qui sabien acalar el cap i humiliar-se, deia, feren néixer malalties noves, desconegudes fins aleshores.

Comparegué la fam anunciada pels oracles que deien que quan els homes agafen el fusell en lloc de l'arada, recullen sang i odis, mai per mai civada.

Comparegué la fam anunciada. Fam de tot tipus, però sobretot física. Fam talment. Sense eufemismes.

Després, la segona guerra mundial i el bloqueig internacional contra el general dictador, agreujaren encara més la difícil recuperació.

Mallorca, desgraciadament, no va ésser una excepció. Ho passaren més de metre, els nostres pares, els nostres padrins. Més que res a Ciutat. Cartilleta de cupons de racionament per a qualsevol cosa. I a fer coa. La coa del pa, la coa d'allò que semblava cafè, la coa del petroli pel fogonet, la coa per al carbó de la cuina "econòmica", la coa per al sucre; el sucre aquell de remolatxa, roig i mantegós, que a ningú agradava, però se l'havien de menjar perquè no n'hi havia d'altre, i ara, vatua el món que en dona de voltes la truita!, el serveixen com una exquisitesa macrobiòtica als restaurants naturistes..., no et dic!, es feia coa per a tot. No era com ara, no, que sols feim coa per anar al cinema o per pagar l'impost de circulació!

Als pobles, qui més qui menys surava a força de dos solcs de cebes, tres de cols, dos de mongeteres, quatre de guixes... Gairebé tots tenien hortet propi, o llogat, o a mitges, i més o manco tothom podia nodrir la niarada.

Amb qualque salvetat.

Una d'aquestes salvetats és la que motiva les presents línies.

A un poble magretxo i petit de la plana mallorquina, els dits temps de la fam, hi vivia un menestral, un fuster de feina grossa, que no en tenia cap d'hortet. El seu únic hort eren el banc de fuster i les quatre eines familiars.

Tenia tres fills petits, el major de devers vuit o nou anys, que ja començava a ajudar-li una miqueta.

Poc més, poc menys, es defensaven. Doblers, cap ni un, però, aquí tens el mànec del càvec, aquí tens una taleca de ciurons. M'enteneu?

Succeí que, un dia malhaurat, aquest home havia anat a triar llenya a l'ullastrar amb el carretonet, quan, alguna cosa alçurà la somera, féu un mal gest, enganxà amb la roda alguna pedra de la vorera de la camada i, tru-trup, el carro girat i l'amo p'enterra. Es va rompre una cama a dos llocs. El garriguer se n'adonà i el va portar a la vila. I, au, més tre, que avui ja heu guanyat el jornal.

Al no poder treballar, les llesques s'aprimaren encara més a ca'l fuster. De tot d'una, la gent, els veïnats, els ajudaven un poquet, qui més qui menys no anava sobrat de res, però mira, una maneta els hi donaren.

Després, quan va passar una mesada, i altra, tira-tira els veïns se n'anaren decantant, poquet a poquet. I aquell homonet es va trobar en la positura de prendre una determinació. El va decidir la careta de fam endarrerida dels seus infants. Sí. Aniria a robar. Veïes si hi aniria!

Fet i dit, agafà el fill major, (nou anys, ja ho he dit) enganxaren el carro i prengueren cap a la forana. S'aturaren davant un favar gran, com de tres o quatre quarterades. Era finals d'abril i les bajoques de les faveres feien mirera. Es dirigí al seu fill i li digué:

-Mira, fill meu, veus, aquesta andana de sis solcs de faveres, són nostres. Jo he fet un tracte amb l'amo. Cada vegada que jo t'hi envii, véns aquí i carregues de faves. Però, alerta, sols n'has d'agafar d'aquests sis solcs, que els altres no són nostres. No en tocassis cap de les altres, eh?

-Sí, monpare.

I carregaren una senallada de bajoques, que

no tocaren voreres, a la taula, bollides, en oli i vinagre. Al dia següent, apa, torna-hi, l'al.lot totsol, que anit hem de fer bajocada. Sí, monpare. I així ho feia, molts de dies a la setmana.

Fins que, un matí, l'amo del sembrat afina l'al.lot i, encarant-se'l, el va escometre ben fort. I l'infant que no, que anau errat, que vós no deveu ésser l'amo d'això perquè no ho sabeu, perquè monpare m'ha dit que aqueta camada de sis solcs eren nostres i que no provàs de tocar les altres... I que tac, i que barrac...

L'amo condescendí més que compregué, i a la fi li va deixar carregar les bajoques i anar-se'n.

A la nit, l'amo de les faveres, clar, anà a veure el fuster i, una mica bufat i amb paraules aiximateix gruixades, el va reprendre. Que, si tant les necessitava, que les hi hagués demanades! Que allò d'enviar a robar a l'infant era una poquetat que no tenia perdó. En fi, li va amollar tot el que duia engavatxat.

-Escoltau -li contestà el fuster-, en primera jo no en sé de demanar. Jo estic acostumat a guanyar-me el pa amb aquestes mans, no a demanar. En segona, és tradició a Mallorca que, robar per menjar, no és robar, i aquí, l'amo, feia dos dies que no bufàvem cullera. I en tercera, al meu fill, sí que és veritat que l'he enviat a robar, però estau alerta, que per damunt là desgràcia, per damunt de tot, fixau-vos-hi bé, jo no l'he ENSENYAT a robar! Ell estava i està ben convençut que aquelles són les nostres faveres. Compreneu?

Vaja si ho va comprendre, el pagès. Li regalà aquells sis solcs de faveres. I fins que el fuster es va poder tornar posar en feina, no passaren pus gana a ca-seva. Molts de dies els arribava un senalló de queviures.

Des d'aquell dia, pagès i menestral, menestral i pagès, foren grans amics.

Biel Florit Ferrer

DE "FLOR DE CARD" SANT LLORENÇ

ANY DE LLUC

CANÇÓ DELS PELEGRINS

Dins el cor de la muntanya
Mallorca guarda un tresor.
Germans, en santa companya
pugem a la Casa d'or.
Anem amb bandera alçada
com un exèrcit de pau...

Verge de Lluc coronada,
damunt Mallorca reinau!

Salut, bellesa i frescura
troba a Lluc el pelegrí
i una saba antiga i pura
que fa el cor més mallorquí.
Vida dels avis honrada
pareix que a Lluc alenau...

Verge de Lluc coronada,
damunt Mallorca reinau!

Lluc per Mallorca és encara
el sant recó de la llar:
i dins la llar de sa mare
quin cor no es logra eșcalfar?
Nostra súplica inflamada,
Mare, aquí dins escoltau.

Verge de Lluc coronada,
damunt Mallorca reinau!

CLUB * D'ESPLAI

FESTA DE LLANTERNES

dia 8 d'Octubre a les 6 h.

- Tots heu de dur vos llanternes fetes.

Vos esperam a tots!

CANÇÓ

Es sereno, alabado, adios
es sereno ha mort un maix
i l'ha duit en el secó
han comprat un centim d'oli
i un panet de dor, i
per dinar, per sopar
per su mima no n'hi ha
ue... ue... no plaris mimeta
que encara n'hi ha.

A partir de dia 8 el Club
ja estarà obert per tots vutres.

MAI M'ENSENYAREN EL CRISTIANISME

La mort de Luís Buñuel va donar peu a una revista d'àmbit estatal, "Vida Nueva", per entrevistar a un dels nostres millors realitzadors de cine que treballen avui; sens dubte, el més avantajat deixeble de Buñuel: Carlos Saura.

Partint de la desmitificació que fa Saura de la infància com "edat feliç", a la pel·lícula "Cria cuervos", la conversa s'encamina cap a l'educació religiosa que ell va rebre. I diu:

"Es clar que sí, que un infant pot sofrir amb intensitat. Això jo ho trec de les meves experiències personals. Quan he sofrit més, sobretot davant el pensament de la mort, fou d'al.lot, com a fruit de l'educació "catòlica" rebuda per la nostra generació. Va esser un trauma que molts patírem".

El periodista li fa notar que també són molts els qui, assegurant que de petits foren traumatitzats, de grans s'han "des-traumatitzat" tant, que "se passen". Saura admet que sí,

"que és freqüent una reacció exagerada. Així és la llei del pèndul. Però és que jo, als meus deu anys, després d'uns exercicis espirituals, les "visions" de l'Infern no em deixaren dormir durant una setmana".

Luís Buñuel i Carlos Saura

Hem traduït aquests fragments perquè, desgraciadament, tenim necessitat de recordar-ho, encara avui, tots els educadors: mestres, capellans, catequistes, sobretot pares i mares, endemés de padrins i padrines.

Ja que no tothom té la gran oportunitat d'adonar-se, una vegada adult, que el cristianisme no és por, sinó amor i llibertat.

Però aquells educadors també eren fruit dels seus temps; estaven marcats per unes circumstàncies concretes; ells no en tenien la culpa.

"iCom, què no en tenien la culpa? Cap educador té el dret a no conèixer els infants, a ignorar què els fa sofrir, a emprar cap tipus de crueltat. A mi mai, però mai d'al.lot, em transmeteren el cristianisme, tal com ara sé que és: una religió d'entrega als altres, religió de llibertat i d'amor. No aprenguérem més que dogmes i manaments. Te podria contar un cas concret: a Sevilla, succeí que moriren un grupat de persones, entre elles un nin, en un accident de tren. Idò bé, ens digueren que aquell nin era a l'Infern perquè el "pater" del meu col·legi sabia que havia mort en pecat mortal. Aquest fet surt talment a "La prima Angélica".

"Això sí, jo estic parlant de la meua vida, d'unes vivències personals, del tot meves. Sé que d'altres no ho passaren tan malament, que visqueren unes experiències més positives. Ho sé i de veres me'n alegr. Encara que foren molts els qui les visqueren semblants a les meves".

Vostè ho veu tot molt negre, és possible que no li quedin records d'altres colors?

"Mira, hi ha persones meravelloses, molt humanes, ben acoïtades als altres, obertes del tot, i amb una bona vida religiosa, sincera i profunda, alegres i realitzades. Jo mateix tenc un amic capellà, una gran persona i un bon amic.

Ara bé, a mi em succeeix que, sense voler, les vivències traumatitzants de la infància m'aparèixen de bell nou cada vegada que, avui, enfront una qüestió religiosa. D'aquí ve que siguin les experiències negatives les que, surant dins la memòria, surtin a les meves pel·lícules".

G L O S E S

A SA QUINTA DEL 39

Sense fer-vos cap sermó
vos puc dir moltes de coses
jo vos faig aquestes gloses
sense cap mala intenció.

Si voleu que vos faci una glosa
en podreu fer un bon ramell
jo vos donaré un clavell,
voltros, me donareu una rosa.

Gloriós Sant Ambrós
que no fereu cap putada
abans de menjar ensaïmada
és millor un bon plat d'arròs.

Un fermat no se pot moure
i si se mou va de rodolons
si s'arròs fa grumallons
és que no l'han sabut coure.

Si només tenen una mamella
fa molt mal omplir es lleter,
jo crec que lo què mos convé
és que tornem menjar porcella.

Per un homo sebre glosar
no importa dir animalades,
l'any passat eren un poc gruixades
i sa dona me va barretjar.

Si vos acostau a sa vorera
heu d'anar alerta que no surti es dragó
perquè si torna un poc emprenyador
vos pot espenyar s'alfabaguera.

Sempre tenim una estona
per fer qualque cosa bona,
no hi ha ningú com una dona
que se meresquí una corona.

Altres temps es predicador
pujava damunt sa trona,
sempre he cregut que sa dona
és la reina de sa Creació.

S'altre cel no sé què serà,
segons diuen és una cosa bona,
però com es que te dóna sa dona
damunt el món no n'hi ha.

Ai! quan eres jove cavallet
que hi anaves d'empinat
però ara que tens aqueixa edat
troba que vas molt tombadet.

Encara faria es cap ben viu
per anar per sa carretera
i no me deixarien darrera
si me donassin un poc d'alça-piu.

Vaig conèixer un homo extern
que tenia molta pipella
com més estrenyen sa famella
més fort se posa es pern.

Tots els qui frissen se'n van
i més si no estan a ca seva,
el Bon Jesús va fer N'Eva
d'una costella d'Adan.

Temps enrera feien gavelles
i es més feiner anava davant,
si en llevaren una a N'Adan
ses dones tenen més costelles.

Tots els del trenta-nou
complim els seixanta-cinc,
quan en teníem vint-i-cinc
fèiem molt més renou.

A l'instant haurem de dur gaiato
per poder anar a passejar,
si hem de tornar fer un dinar
en s'hivern és més barato.

Si un sabés s'endeví
tendria una vida regalada,
jo vos faré una ensaïmada
si l'any qui ve mos tornam reunir.

Si ets un pintor que pintes
veuràs quadros a cada passa,
Na Margalida Tomassa
és sa més jove de ses "quintes".

No és que sigui de lo més viu
però en defens en so glosar,
de tots els quintos que a la Vila hi ha
del trenta-nou, som el caganíu.

A jo me diuen En Jaumet
perquè no vaig pensar a créixer,
però si he de tornar a nàixer
voldria esser un angelet
sé cert que ni hi hauria cap pobret
perquè ningú tendria queixa.

Més d'un esclat he pegat
quan jo era un al.lot,
sempre és bo tenir un record
per aquells que mos han deixat.

Allà dalt no hi tendran neu,
tampoc hi tendran calor,
aquí baix han deixat dolor
tots aquells que crèien en Déu.

Jaume Nigorra.

El dia de la inauguració del camp

FUTBOL

Després de dos mesos d'absència, torna la pàgina esportiva. Desgraciadament torna amb notícies no massa bones.

La més dolenta, com sabeu tots, és la mort del ex-president del Vilafranca, En Llorenç Rabassa. Ell, juntament amb els directius, va esser l'home que intentà la formació d'un equip de la "cantera", és a dir, formar un equip en el que tots els components fossin vilafranquers. I així va esser, però les seves il·lusions no arribaren a esser com ell volia, ja que l'equip va quedar el darrer quan el que ell volia era tornar a la categoria de Regional Preferent. En resum: es va fer quasi tot quant es podia fer. Mentre va poder feu el possible per evitar el descens dels equips vilafranquers.

L'altra mala notícia és que el futbol a Vilafranca ha desaparegut de totes les categories: Regional; juvenil infantil i alevins.

Les causes creiem que són les següents:

Insuficiència de jugadors.

El deute d'una bona quantitat a la Federació.

I que ningú ha volgut agafar els papers.

Molts dels jugadors amb ganes de jugar s'han quedat només amb les ganes. Llevat d'uns quants que han fixat per equips d'altres pobles.

Els pobles per on han fixat són:

Petra (Regional Preferent).

Montuïri (Regional Preferent i Juvenil).

Mallorca (1ª Divisió Juvenil).

Tots ells tenen un gran futur, però creiem que, el que el té més clar és En Sebastià Mesquida -18 anys- que ha fixat pel Mallorca (Juvenil). A ell i a tots els altres, els hi desitjam molta sort, i endavant.

I uns quants d'anys més tard

VOLEIBOL

Tots els interessats (i totes les interessades), amb jugar a voleibol els dilluns, dimecres i divendres, a partir de les vuit de l'horabaixa, que comparequin pel Poliesportiu de l'Escola.

Proximament començarà el "Torneig del Meló", tant per equips masculins com femenins. Al proper número trobareu ja una informació més detallada.

Biel Barceló

TEMPS ENRERA

ÀQUESTS AL·LOTS POSEN CARA D'HAYER ANAT A ESCOLA ABANS DEL TEMPS DE LA FAM. SERIA, POC MÉS POC MANCO, A LES DARRERRIES DE LA REPÚBLICA, O DURANT LA GUERRA CIVIL. MEAM, ¿QUANTES CARES ENDEVINAU?

SI A LA FOTOGRAFIA DE MÉS AMUNT HI HAS TROBAT LA CARA DEL PATRÍ, MEAM SI ARA TROBAS LA CARA DE LA PADRINA.

PERQUÈ, FA TEMPS, ELLS I ELLES DEIXAREN L'ESCOLA; COMENÇAREN A FESTEJAR, I ARA VAN A ESCOLA ELS SEUS NÉTS.